

Codul fiscal

Codul de procedură fiscală

Ediție actualizată la
1 februarie 2021

Editura
Hamangiu
2021

Capitolul III¹. Norme împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne^[1]

Art. 40¹. Definiții specifice. În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *costurile îndatorării* – cheltuiala reprezentând dobânda aferentă tuturor formelor de datorii, alte costuri echivalente din punct de vedere economic cu dobânzile, inclusiv alte cheltuieli suportate în legătură cu obținerea de finanțare potrivit reglementărilor legale în vigoare, cum ar fi, dar fără a se limita la acestea: plăți în cadrul împrumuturilor cu participare la profit, dobânzi imputate la instrumente cum ar fi obligațiunile convertibile și obligațiunile cu cupon zero, sume în cadrul unor mecanisme de finanțare alternative cum ar fi „finanțele islamice”, costul de finanțare al plăților de leasing financiar, dobânda capitalizată inclusă în valoarea contabilă a unui activ aferent sau amortizarea dobânzii capitalizate, sume calculate pe baza unui randament al finanțării în temeiul normelor privind prețurile de transfer acolo unde este cazul, dobânzi noționale în cadrul unor instrumente financiare derivate sau al unor acorduri de acoperire a riscului aferente împrumuturilor unei entități, anumite câștiguri și pierderi generate de diferențele de curs valutar la împrumuturi și instrumente legate de obținerea de finanțare, comisioane de garantare pentru mecanisme de finanțare, comisioane de intermediere și costuri similare aferente împrumuturilor de fonduri;

2. *costurile excedentare ale îndatorării* – suma cu care costurile îndatorării unui contribuabil depășesc veniturile din dobânzi și alte venituri echivalente din punct de vedere economic pe care le primește contribuabilul;

3. *perioadă fiscală* – perioada impozabilă stabilită potrivit prevederilor art. 16;

4. *întreprindere asociată* – oricare dintre următoarele situații:

a) o entitate în care contribuabilul deține direct sau indirect o participație, și anume drepturi de vot sau dețineri de capital în proporție de 25% sau mai mult, sau are dreptul să primească 25% sau mai mult din profitul entității respective;

b) o persoană fizică sau o entitate care deține direct sau indirect o participație, și anume drepturi de vot sau dețineri de capital în proporție de 25% sau mai mult într-un contribuabil, sau are dreptul să primească 25% sau mai mult din profitul contribuabilului;

c) în cazul în care o persoană fizică sau o entitate deține direct sau indirect o participație de 25% sau mai mult într-un contribuabil și în una sau mai multe entități, toate entitățile în cauză, inclusiv contribuabilul, sunt considerate întreprinderi asociate;

4¹.^[2] în sensul art. 40⁶ și 40⁷:

a) în cazul în care tratamentul neuniform decurge din situațiile prevăzute de pct. 11 al prezentului articol lit. a) subpct (ii)-(v) sau dintr-o dublă deducere și, respectiv, în cazul în care este necesară o ajustare în temeiul art. 40⁶ alin. (3) sau al art. 40⁷, definiția întreprinderii asociate se modifică astfel încât procentul impus de 25% să fie înlocuit cu un procent impus de 50%;

b) o persoană care acționează împreună cu o altă persoană în ceea ce privește drepturile de vot sau proprietatea asupra capitalului unei entități este considerată deținătoare a unei participații în ceea ce privește toate drepturile de vot în cadrul entității respective sau proprietatea asupra capitalului entității respective care sunt deținute de cealaltă persoană;

c) o întreprindere asociată înseamnă, de asemenea, o entitate care face parte din același grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară ca și contribuabilul, o întreprindere în care contribuabilul are o influență semnificativă asupra conducerii sau o întreprindere care are o influență semnificativă asupra conducerii contribuabilului;

5. *întreprindere financiară* – oricare dintre următoarele entități:

a) o instituție de credit sau o întreprindere de investiții, potrivit art. 7 alin. (1¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare,

^[1] Capitolul III¹ (art. 40¹-40⁶) a fost introdus prin art. I pct. 5 din O.U.G. nr. 79/2017, în vigoare de la 1 ianuarie 2018.

^[2] Pct. 4¹ de la art. 40¹ a fost introdus prin art. I pct. 3 din O.G. nr. 6/2020, în vigoare de la 3 februarie 2020.

și art. 2 alin. (1) pct. 10 din Legea nr. 24/2017 privind emitenții de instrumente financiare și operațiuni de piață, sau un administrator de fonduri de investiții alternative, astfel cum este definit la art. 3 pct. 2 din Legea nr. 74/2015 privind administrarea de fonduri de investiții alternative, cu modificările și completările ulterioare, sau o societate de administrare a unui organism de plasament colectiv în valori mobiliare, astfel cum este definită la art. 4 alin. (1) și art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2012 privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare și societățile de administrare a investițiilor, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 10/2015, cu modificările ulterioare;

b) o întreprindere de asigurare, definită ca fiind un asigurător potrivit art. 1 alin. (2) pct. 3 din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările ulterioare;

c) o întreprindere de reasigurare, definită ca fiind un reasigurător potrivit art. 1 alin. (2) pct. 45 din Legea nr. 237/2015, cu modificările ulterioare;

d) un administrator de pensii, astfel cum este definit la art. 2 alin. (1) pct. 8 din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

e) instituții de pensii care gestionează sisteme de pensii considerate a fi sisteme de securitate socială care fac obiectul Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului și al Regulamentului (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului, precum și orice entitate juridică instituită în scopul investirii în astfel de sisteme;

f) un fond de investiții alternative (FIA) administrat de un AFIA, astfel cum este definit la art. 3 pct. 20-22 din Legea nr. 74/2015 privind administrarea de fonduri de investiții alternative, cu modificările ulterioare;

g) un organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), astfel cum este definit la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2012, cu modificările ulterioare;

h) o contraparte centrală, astfel cum este definită la art. 2 pct. 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului;

i) un depozitar central de titluri de valoare, astfel cum este definit la art. 2 alin. (1) pct. 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului;

6. *stat membru* – are înțelesul dat la art. 24 alin. (5) lit. a);

7. *stat terț* – are înțelesul dat la art. 24 alin. (5) lit. c);

8. *transferul de active* – operațiunea prin care România pierde dreptul de a impozita activele transferate, în timp ce activele rămân în proprietatea legală sau economică a aceluiași contribuabil;

9. *transferul rezidenței fiscale* – operațiunea prin care contribuabilul nu mai are rezidența fiscală în România și dobândește rezidență fiscală în alt stat membru sau într-un stat terț;

10. *transferul unei activități economice desfășurate printr-un sediu permanent* – operațiunea prin care contribuabilul nu mai are prezență fiscală în România și dobândește o astfel de prezență în alt stat membru sau într-un stat terț, fără să dobândească rezidență fiscală în acel stat membru sau stat terț;

11.^[1] *tratament neuniform al elementelor hibride* – o situație care implică un contribuabil sau o entitate, în ceea ce privește art. 40° alin. (3), și conduce la un tratament neuniform de deducere fără includere sau de dublă deducere; în înțelesul acestei definiții se au în vedere următoarele:

a) deducerea fără includere apare atunci când:

(i) plata este efectuată în temeiul unui instrument financiar și aceasta nu urmează să fie inclusă într-o perioadă de timp rezonabilă, iar tratamentul neuniform poate fi pus pe seama diferențelor în ceea ce privește calificarea instrumentului sau a plății respective. În sensul prezentului subpunct, o plată efectuată în temeiul unui instrument financiar este tratată ca fiind inclusă în venit într-un interval de timp rezonabil, în cazul în care acea plată este inclusă de către jurisdicția plătitorului într-o perioadă fiscală care debutează în termen de 12 luni de la sfârșitul perioadei fiscale a plătitorului sau este rezonabil să se prevadă că plata va fi inclusă

^[1] Pct. 11-13 de la art. 40¹ au fost introduse prin art. I pct. 4 din O.G. nr. 6/2020, în vigoare de la 3 februarie 2020.

de către jurisdicția beneficiarului plății într-o perioadă fiscală viitoare, iar condițiile plății sunt cele preconizate a fi convenite între întreprinderi independente;

(ii) plata este efectuată către o entitate hibridă, iar tratamentul neuniform este rezultatul unor diferențe privind alocarea plăților efectuate către entitatea hibridă în temeiul legislației jurisdicției în care entitatea hibridă este stabilită sau înregistrată și al legislației jurisdicției oricărei persoane care participă la entitatea hibridă respectivă;

(iii) plata este efectuată către o entitate cu unul sau mai multe sedii permanente, iar tratamentul neuniform este rezultatul unor diferențe privind alocarea plăților între sediul central și sediul permanent sau între două sau mai multe sedii permanente ale aceleiași entități în temeiul legislației jurisdicției în care își desfășoară activitatea entitatea respectivă;

(iv) plata este efectuată către un sediu permanent ignorat;

(v) plata este efectuată de către o entitate hibridă, iar tratamentul neuniform este rezultatul faptului că plata este ignorată în temeiul legislației din jurisdicția beneficiarului plății;

(vi) plata este o plată preconizată între sediul central și sediul permanent sau între două sau mai multe sedii permanente, iar tratamentul neuniform este rezultatul faptului că plata este ignorată în temeiul legislației din jurisdicția beneficiarului plății;

b) o plată reprezentând randamentul aferent unui instrument financiar transferat nu conduce la un tratament neuniform al elementelor hibride în conformitate cu lit. a) subpct. (i), în cazul în care plata este efectuată de un comerciant financiar în cadrul unui transfer hibrid pe piața reglementată, cu condiția ca jurisdicția plătitorului să impună comerciantului financiar includerea tuturor sumelor încasate în legătură cu instrumentul financiar transferat;

c) un tratament neuniform apare numai în temeiul lit. a) subpct. (v) și (vi), precum și dintr-o dublă deducere, în măsura în care jurisdicția plătitorului permite ca deducerea să fie compensată cu o sumă care nu reprezintă venituri cu dublă includere;

d) un tratament neuniform nu este considerat tratament neuniform al unor elemente hibride, cu excepția cazului în care apare între întreprinderi asociate, între un contribuabil și o întreprindere asociată, între sediul central și sediul permanent, între două sau mai multe sedii permanente ale aceleiași entități sau în cadrul unui acord structurat;

e) în sensul pct. 11 al art. 40¹, art. 40⁶, art. 40⁷, precum și al art. 40⁸, se utilizează termenii și expresiile următoare:

(i) *tratament neuniform* – o dublă deducere sau o deducere fără includere;

(ii) *dublă deducere* – o deducere a aceleiași plăți sau a aceluiași cheltuieli sau pierderi în jurisdicția în care își are originea plata, sunt suportate cheltuielile sau sunt suferite pierderile, în jurisdicția plătitorului, precum și într-o altă jurisdicție, respectiv jurisdicția investitorului. În cazul unei plăți efectuate de către o entitate hibridă sau un sediu permanent, jurisdicția plătitorului este jurisdicția în care își are sediul sau se situează entitatea hibridă sau sediul permanent;

(iii) *deducere fără includere* – deducerea unei plăți sau a unei plăți preconizate între sediul principal și sediul permanent sau între două sau mai multe sedii permanente în orice jurisdicție în care plata sau plata preconizată este tratată ca efectuată, în jurisdicția plătitorului fără o includere corespunzătoare în scopuri fiscale a aceleiași plăți sau plăți preconizate, în jurisdicția beneficiarului plății. Jurisdicția beneficiarului plății este orice jurisdicție în care plata sau plata preconizată este primită sau tratată ca fiind primită în conformitate cu legislația oricărei alte jurisdicții;

(iv) *deducere* – suma care este tratată ca deductibilă din rezultatul fiscal/venitul impozabil în temeiul legislației din jurisdicția plătitorului sau a investitorului. Deducerea/Deductibilitatea pentru o plată înseamnă că, după o determinare corespunzătoare a caracterului și a modului de tratare a plății în conformitate cu legislația din jurisdicția plătitorului, plata este luată în considerare ca o deducere sau o scutire fiscală echivalentă de impozit în temeiul legislației acestei jurisdicții atunci când se calculează venitul net al contribuabilului;

(v) *includere* – suma luată în considerare la calcularea rezultatului fiscal/venitului impozabil în temeiul legislației din jurisdicția beneficiarului plății. O plată în temeiul unui instrument financiar nu ar trebui tratată ca inclusă în măsura în care plata se califică pentru orice avantaj fiscal exclusiv datorită modului în care plata se califică în temeiul legislației din jurisdicția beneficiarului plății;

(vi) *venituri cu dublă includere* – orice element de venit care este inclus atât în temeiul prezentului titlu, cât și în temeiul legislației celeilalte jurisdicții implicate în apariția tratamentului neuniform;

(vii) *instrument financiar* – orice instrument, în măsura în care generează rentabilitate financiară sau o rentabilitate a capitalurilor proprii, care este impozitată pe baza normelor de impozitare a datoriei, participației sau instrumentelor financiare derivate în conformitate cu legislația din jurisdicția beneficiarului plății sau din cea a plătitorului și include un transfer hibrid;

(viii) *transfer hibrid* – orice acord referitor la transferul unui instrument financiar, în cazul în care randamentul aferent instrumentului financiar transferat este tratat în scopuri fiscale ca fiind obținut simultan de mai mult de una dintre părțile la acordul respectiv;

(ix) *avantaj fiscal* – o scutire fiscală, o reducere a cotei de impozitare sau orice tip de credit/ rambursare fiscală, altul decât un credit fiscal pentru impozitul reținut la sursă;

(x) *entitate hibridă* – orice entitate sau acord care este considerată/căderat ca fiind o entitate impozabilă în temeiul legislației existente dintr-o jurisdicție și ale cărei/căruia venituri sau cheltuieli sunt tratate ca venituri sau cheltuieli ale uneia sau mai multor altor persoane în temeiul legislației dintr-o altă jurisdicție;

(xi) *persoană* – o persoană fizică sau o entitate;

(xii) *sediul permanent ignorat* – orice entitate care este tratată ca dând naștere unui sediu permanent în temeiul legislației din jurisdicția în care se află sediul social și care nu este tratată ca dând naștere unui sediu permanent în temeiul legislației din cealaltă jurisdicție;

(xiii) *comerciant financiar* – o persoană sau o entitate care desfășoară activitatea de cumpărare și vânzare de instrumente financiare, în mod regulat și în nume propriu, cu scop lucrativ;

(xiv) *transfer hibrid pe piața reglementată* – orice transfer hibrid încheiat de un comerciant financiar în cursul activității uzuale desfășurate, și nu ca parte a unui acord structurat;

12. *grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară* – un grup compus din toate entitățile care sunt incluse în totalitate în situațiile financiare consolidate întocmite în conformitate cu standardele internaționale de raportare financiară sau cu sistemul național de raportare financiară al unui stat membru;

13. *acord structurat* – orice acord care implică un tratament neuniform al elementelor hibride în care prețul tratamentului neuniform este fixat în clauzele acordului sau un acord care a fost conceput pentru a avea ca rezultat un tratament neuniform al elementelor hibride, cu excepția cazului în care nu s-ar fi putut aștepta în mod rezonabil ca respectivul contribuabil sau o întreprindere asociată să aibă cunoștința de tratament neuniform și acesta/aceasta nu a beneficiat de o parte din valoarea avantajului fiscal rezultat din tratamentul neuniform al elementelor hibride.

Art. 40². Reguli privind limitarea deductibilității dobânzii și a altor costuri echivalente dobânzii din punct de vedere economic. (1)^[1] În sensul prezentului articol, diferența dintre costurile excedentare ale îndatorării, astfel cum sunt definite potrivit art. 40¹ pct. 2, și plafonul deductibil prevăzut la alin. (4) este dedusă limitat în perioada fiscală în care este suportată, până la nivelul a 30% din baza de calcul stabilită conform algoritmului prevăzut la alin. (2).

(2) Baza de calcul utilizată pentru stabilirea costurilor excedentare ale îndatorării, deductibile la calculul rezultatului fiscal, o reprezintă diferența dintre veniturile și cheltuielile înregistrate conform reglementărilor contabile aplicabile, în perioada fiscală de referință, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile cu impozitul pe profit, costurile excedentare ale îndatorării, precum și sumele deductibile reprezentând amortizarea fiscală, determinate potrivit art. 28.

(3)^[2] În condițiile în care baza de calcul are o valoare negativă sau egală cu zero, diferența dintre costurile excedentare ale îndatorării și plafonul deductibil prevăzut la alin. (4) este nedeductibilă în perioada fiscală de referință și se raportează potrivit alin. (7).

[1] Alin. (1) al art. 40² este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 1⁴ din O.U.G. nr. 25/2018, punct introdus prin art. I pct. 1 din Legea nr. 30/2019, aplicabil începând cu 1 ianuarie 2019, respectiv cu prima zi a anului fiscal modificat care începe ulterior datei de 1 ianuarie 2019.

[2] Alin. (3) și (4) ale art. 40² sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 1⁴ din O.U.G. nr. 25/2018,

(4) Contribuabilul are dreptul de a deduce, într-o perioadă fiscală, costurile excedentare ale îndatorării până la plafonul deductibil reprezentat de echivalentul în lei al sumei de 1.000.000 euro calculat la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil pentru ultima zi a trimestrului/anului fiscal, după caz.

(5) Prin excepție de la alin. (1) și (4), în cazul în care contribuabilul este o entitate independentă, în sensul că nu face parte dintr-un grup consolidat în scopuri de contabilitate financiară, și nu are nicio întreprindere asociată și niciun sediu permanent, acesta deduce integral costurile excedentare ale îndatorării, în perioada fiscală în care acestea sunt suportate.

(6) Se exclud din domeniul de aplicare al alin. (1) și (4) costurile excedentare ale îndatorării rezultate din împrumuturi utilizate pentru finanțarea unui proiect de infrastructură publică pe termen lung care are scopul de a furniza, de a îmbunătăți, de a opera și/sau de a menține un activ de mari dimensiuni, considerat a fi de interes public general, dacă operatorii de proiect sunt înregistrați în Uniunea Europeană, iar costurile îndatorării, activele utilizate în scopul proiectului și veniturile înregistrate de operatorii de proiect provin din/sunt în Uniunea Europeană. Excluderea ia în considerare atât veniturile din dobânzi și alte venituri echivalente din punct de vedere economic dobânzilor, cât și cheltuielile reprezentând dobânzi și alte costuri echivalente dobânzii din punct de vedere economic, aferente unor proiecte de infrastructură publică pe termen lung.

(7)^[1] Costurile excedentare ale îndatorării care nu pot fi deduse în perioada fiscală de calcul în conformitate cu alin. (1) se reportează, fără limită de timp, în anii fiscali următori în aceleași condiții de deducere, conform prezentului articol. Dreptul de reportare al contribuabililor care își încetează existența ca efect al unei operațiuni de fuziune sau divizare se transferă contribuabililor nou-înființați, respectiv celor care preiau patrimoniul societății absorbite sau divizate, după caz, proporțional cu activele transferate persoanelor juridice beneficiare, potrivit proiectului de fuziune/divizare. Dreptul de reportare al contribuabililor care nu își încetează existența ca efect al unei operațiuni de desprindere a unei părți din patrimoniul acestora, transferată ca întreg, se împarte între acești contribuabili și cei care preiau parțial patrimoniul societății cedente, după caz, proporțional cu activele transferate persoanelor juridice beneficiare, potrivit proiectului de divizare, respectiv cu cele menținute de persoana juridică cedentă.

(8) Pentru contribuabilii care intră sub incidența prevederilor alin. (1) și (4), prin excepție de la art. 7 pct. 44 și 45, valoarea fiscală a activelor nu include costuri de dobândă și alte costuri echivalente dobânzii din punct de vedere economic.

(9) Reguliile prevăzute de prezentul articol sunt aplicabile și dobânzilor și pierderilor nete din diferențe de curs valutar, reportate potrivit prevederilor art. 27, prevederi în vigoare până la data de 31 decembrie 2017 inclusiv. În cazul entităților independente prevăzute la alin. (5), dobânzile și pierderile nete din diferențe de curs valutar, reportate potrivit prevederilor art. 27 în vigoare până la data de 31 decembrie 2017 inclusiv, sunt integral deductibile.

Art. 40³. Regimul fiscal al transferurilor de active, de rezidență fiscală și/sau de activitate economică desfășurată printr-un sediu permanent pentru care România pierde dreptul de impozitare. (1) Pentru transferurile de active, de rezidență fiscală și/sau de activitate economică desfășurată printr-un sediu permanent, așa cum sunt definite la pct. 8, 9 și 10 ale art. 40¹, contribuabilul este supus impozitului pe profit, în conformitate cu următoarele reguli:

a) se determină diferența între valoarea de piață a activelor, potrivit alin. (10), transferate într-o perioadă impozabilă și valoarea lor fiscală, potrivit art. 7 pct. 44 și 45;

b) în cazul în care diferența calculată potrivit lit. a) reprezintă un câștig, asupra acestuia se aplică cota prevăzută la art. 17;

punct introdus prin art. I pct. 1 din Legea nr. 30/2019, aplicabil începând cu 1 ianuarie 2019, respectiv cu prima zi a anului fiscal modificat care începe ulterior datei de 1 ianuarie 2019.

[1] Alin. (7) al art. 40² este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 1⁴ din O.U.G. nr. 25/2018, punct introdus prin art. I pct. 1 din Legea nr. 30/2019, aplicabil începând cu 1 ianuarie 2019, respectiv cu prima zi a anului fiscal modificat care începe ulterior datei de 1 ianuarie 2019.

c) în cazul în care diferența calculată potrivit lit. a) reprezintă o pierdere, aceasta se recuperează din câștigurile rezultate din operațiuni de aceeași natură, potrivit modalității de recuperare prevăzute de art. 31.

(2) Impozitul calculat potrivit alin. (1) se declară și se plătește, pentru perioada fiscală de referință, potrivit prevederilor art. 41 și 42.

(3) Prezentul articol se aplică în următoarele situații:

a) contribuabilul transferă active de la sediul central din România la sediul său permanent dintr-un alt stat membru sau dintr-un stat terț, în măsura în care, ca urmare a transferului, România pierde dreptul de a impozita activele transferate;

b) contribuabilul transferă active de la sediul permanent din România la sediul central sau la un alt sediu permanent dintr-un alt stat membru sau dintr-un stat terț, în măsura în care, ca urmare a transferului, România pierde dreptul de a impozita activele transferate;

c) contribuabilul își transferă rezidența fiscală din România într-un alt stat membru sau într-un stat terț, cu excepția acelor active care rămân legate efectiv de un sediu permanent în România;

d) contribuabilul transferă activitatea economică desfășurată în România printr-un sediu permanent către un alt stat membru sau către un stat terț, în măsura în care, ca urmare a transferului, România pierde dreptul de a impozita activele transferate.

(4) Contribuabilul care aplică regulile de la alin. (1)-(3) beneficiază de dreptul de eșalonare la plată pentru acest impozit, prin achitarea în tranșe pe parcursul a cinci ani, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Codul de procedură fiscală și dacă se află în oricare dintre următoarele situații:

a) transferă active de la sediul central din România la sediul său permanent dintr-un alt stat membru sau dintr-un stat terț care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European, denumit în continuare *Acordul privind SEE*, iar, ca urmare a transferului, România pierde dreptul de a impozita activele transferate;

b) transferă active de la sediul permanent din România la sediul central sau la un alt sediu permanent dintr-un alt stat membru sau dintr-un stat terț care este parte la Acordul privind SEE, iar, ca urmare a transferului, România pierde dreptul de a impozita activele transferate;

c) transferă rezidența fiscală din România într-un alt stat membru sau într-un stat terț care este parte la Acordul privind SEE, cu excepția acelor active care rămân legate efectiv de un sediu permanent în România;

d) transferă activitatea economică desfășurată în România printr-un sediu permanent către un alt stat membru sau către un stat terț care este parte la Acordul privind SEE, în măsura în care, ca urmare a transferului, România pierde dreptul de a impozita activele transferate.

(5) Prevederile alin. (4) se aplică în ceea ce privește statele terțe care sunt parte la Acordul privind SEE dacă acestea au încheiat un acord cu România sau cu Uniunea Europeană referitor la asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor fiscale, echivalentă cu asistența reciprocă prevăzută în Directiva 2010/24/UE a Consiliului, ale cărei prevederi sunt transpuse în cadrul capitolului II „Asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri” al titlului X „Aspecte internaționale” din Codul de procedură fiscală.

(6) Eșalonarea la plată acordată potrivit alin. (4) își pierde valabilitatea, pe lângă cazurile prevăzute în Codul de procedură fiscală, și în următoarele cazuri:

a) activele transferate sau activitatea economică desfășurată printr-un sediu permanent sunt vândute sau sunt cedate în oricare alt mod;

b) activele transferate sunt ulterior retransferate într-un stat terț;

c) rezidența fiscală a contribuabilului sau activitatea economică transferată inițial din România la un sediu permanent dintr-un alt stat membru este ulterior retransferată într-un stat terț.

(7) Prevederile de la lit. b) și c) ale alin. (6) nu se aplică în ceea ce privește statele terțe care sunt părți la Acordul privind SEE dacă acestea au încheiat un acord cu România sau cu Uniunea Europeană referitor la asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor fiscale, echivalentă cu asistența reciprocă prevăzută în Directiva 2010/24/UE a Consiliului, ale cărei prevederi au fost transpuse în cadrul capitolului II „Asistența reciprocă în materie de

recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri” al titlului X „Aspecte internaționale” din Codul de procedură fiscală.

(8) Dispozițiile alin. (4)-(6) se completează cu prevederile capitolului IV „Înlesniri la plată” din cadrul titlului VII „Colectarea creanțelor fiscale” din Codul de procedură fiscală.

(9) În cazul transferului activelor, al rezidenței fiscale sau al activității economice desfășurate printr-un sediu permanent, din alt stat membru în România, prin excepție de la art. 7 pct. 44 și 45, valoarea fiscală a acestor active, utilizată la determinarea rezultatului fiscal, este valoarea stabilită de către statul membru al contribuabilului sau al sediului permanent care a efectuat transferul în România, întrebuintată pentru calculul impozitului pe profit la momentul pierderii dreptului de impozitare de către celălalt stat membru, în afară de cazul în care această valoare nu reflectă valoarea de piață.

(10) În sensul alin. (1) și (9), prin *valoare de piață* se înțelege suma în schimbul căreia un activ poate fi transferat sau obligațiile reciproce pot fi stinse între cumpărători și vânzători independenți interesați, într-o tranzacție directă. Valoarea de piață se stabilește potrivit prevederilor art. 11.

(11) Sub condiția stabilirii faptului că activele transferate revin în termen de maximum 12 luni în România, prezentul articol nu se aplică transferurilor de active legate de: finanțarea prin instrumente financiare sau constituite ca garanție, îndeplinirea anumitor cerințe prudențiale de capital sau de gestionare a lichidităților.

Art. 40⁴. Regula generală antiabuz. (1) În scopul calculării obligațiilor fiscale, nu se ia în considerare un demers sau o serie de demersuri care, având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante, nu sunt oneste, fiind întreprinse cu scopul principal sau cu unul dintre scopurile principale de a obține un avantaj fiscal care contravine obiectului sau scopului urmărit prin prevederile fiscale aplicabile. Un demers poate cuprinde mai multe etape sau părți.

(2) În sensul alin. (1), un demers sau o serie de demersuri sunt considerate ca nefiind oneste în măsura în care nu sunt întreprinse din motive comerciale valabile care reflectă realitatea economică, astfel cum prevede art. 11.

(3) În cazul în care un demers sau o serie de demersuri nu este/sunt luat/uate în considerare în conformitate cu alin. (1), obligația fiscală se calculează în conformitate cu prezentul titlu.

Art. 40⁵. Reguli privind societățile străine controlate. (1) O entitate este considerată societate străină controlată și i se aplică prevederile prezentului articol, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) contribuabilul, singur sau împreună cu întreprinderile sale asociate, deține o participație directă sau indirectă de mai mult de 50% din drepturile de vot sau deține direct sau indirect mai mult de 50% din capitalul entității sau are dreptul să primească mai mult de 50% din profiturile entității respective;

b) impozitul pe profit plătit efectiv pentru profiturile sale de către entitatea sau sediul permanent este mai mic decât diferența dintre impozitul pe profit care ar fi fost perceput de la entitate sau sediul permanent, calculat în conformitate cu prevederile prezentului titlu și impozitul pe profit plătit efectiv pentru profiturile sale de către entitate sau de către sediul permanent. În sensul prezentei litere, nu este luat în considerare sediul permanent al unei entități tratate ca societate străină controlată, în măsura în care sediul nu este supus impozitării sau este scutit de impozit în jurisdicția societății străine controlate respective.

(2) Prevederile prezentului articol se aplică și sediilor permanente din state membre/state terțe ale unui contribuabil plătitor de impozit pe profit, ale căror profituri nu sunt supuse impozitării sau sunt scutite de impozit în România.

(3) În cazul în care o entitate sau un sediu permanent este considerată/considerat societate străină controlată, potrivit prevederilor alin. (1), contribuabilul plătitor de impozit pe profit care o controlează include în baza impozabilă veniturile nedistribuite ale entității care au provenit din următoarele:

- a) dobânzi sau orice alte venituri generate de active financiare;
- b) redevențe sau orice alte venituri generate de drepturi de proprietate intelectuală;
- c) dividende și venituri din transferul titlurilor de participare;
- d) venituri din leasing financiar;

e) venituri din activități de asigurare, activități bancare sau alte activități financiare;

f) venituri de la societăți care le obțin din bunuri și servicii cumpărate de la întreprinderi asociate și sunt vândute acestora fără nicio valoare economică adăugată sau cu o valoare adăugată mică.

(4)^[1] Prevederile alin. (3) nu se aplică în cazul în care societatea străină controlată își are rezidența fiscală sau este situată într-un stat membru/stat terț care este parte la Acordul privind SEE și desfășoară o activitate economică semnificativă, susținută de personal, echipamente, active și spații, astfel cum o demonstrează faptele și circumstanțele relevante.

(5) Nu sunt considerate societăți străine controlate în conformitate cu prevederile alin. (1) și (2) următoarele:

a) entitatea sau sediul permanent, dacă aceasta/acesta înregistrează într-o perioadă fiscală venituri din categoriile prevăzute de alin. (3), reprezentând o treime sau mai puțin de o treime din totalul veniturilor înregistrate în perioada fiscală de calcul;

b) întreprinderea financiară care înregistrează într-o perioadă fiscală venituri de natura celor prevăzute la alin. (3) care provin din operațiuni desfășurate cu contribuabilul român sau cu întreprinderile asociate ale acestuia, reprezentând o treime sau mai puțin de o treime din totalul veniturilor înregistrate de întreprinderea financiară.

(6) Veniturile prevăzute la alin. (3) se includ în baza impozabilă a contribuabilului plătitor de impozit pe profit, potrivit dispozițiilor prezentului titlu, proporțional cu participația contribuabilului în entitate, astfel cum este definită la alin. (1) lit. a).

(7) Veniturile prevăzute de alin. (3) se includ în baza impozabilă a contribuabilului, aferentă perioadei sale fiscale în cursul căreia se încheie perioada fiscală a entității controlate/sediului permanent.

(8) Pierderile fiscale înregistrate de un sediu permanent calificat, potrivit alin. (1) și (2), ca entitate străină controlată, urmează regimul instituit la art. 40.

(9) Pentru evitarea dublei impuneri, în situația în care entitatea distribuie profit contribuabilului, iar acest profit distribuit este deja inclus în veniturile impozabile ale contribuabilului în temeiul prezentului articol, cuantumul veniturilor incluse anterior în baza impozabilă a contribuabilului se deduce în perioada fiscală în care se calculează cuantumul impozitului datorat pentru profitul distribuit.

(10) Pentru evitarea dublei impuneri, în cazul în care contribuabilul cedează participația sa într-o entitate controlată sau activitatea economică desfășurată printr-un sediu permanent, iar o parte a încasărilor din cedare a fost inclusă anterior în baza impozabilă a contribuabilului, în temeiul prezentului articol, cuantumul respectiv se deduce în perioada fiscală în care se calculează cuantumul impozitului datorat pentru încasările respective.

(11) Contribuabilul scade din impozitul pe profit datorat, potrivit prevederilor art. 39, impozitul plătit unui stat străin de către entitatea controlată/sediul său permanent.

Art. 40⁶.^[2] **Tratamentele neuniforme ale elementelor hibride.** (1) În situația în care există un tratament neuniform al unor elemente hibride care are drept rezultat o dublă deducere se aplică una dintre următoarele reguli:

a) în cazul unui contribuabil care desfășoară activitate într-o altă jurisdicție, printr-un sediu permanent, respectiv deține o entitate hibridă stabilită/înregistrată într-o altă jurisdicție, nu i se acordă deducere pentru suma duplicată aferentă unei plăți efectuate/cheltuieli suportate/pierderi suferite de sediul permanent/entitatea hibridă, dedusă în jurisdicția în care este stabilit/înregistrat sediul permanent, respectiv entitatea hibridă;

b) în cazul unei entități hibride/entități tratate drept sediu permanent, nu i se acordă deducerea pentru plata efectuată, cheltuiala suportată sau pierderea suferită de aceasta, în măsura în care

^[1] Alin. (4) al art. 40⁵ este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 1⁵ din O.U.G. nr. 25/2018, punct introdus prin art. I pct. 1 din Legea nr. 30/2019, aplicabil începând cu 1 ianuarie 2019, respectiv cu prima zi a anului fiscal modificat care începe ulterior datei de 1 ianuarie 2019.

^[2] Art. 40⁶ este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 5 din O.G. nr. 6/2020, în vigoare de la 3 februarie 2020.